

šilová tedy, ač nerada, dodržela své slovo. Co ostatně měla dělat? Partie byla nežádoucí, ba mizerná, ale Jarmila se přidržovala tvrdošijně Josefa a nikdo jiný ji nezajímal. Nebyla také nejmladší, vpravdě na tu dobu stará panna. Vždyť jí bylo celých osmadvacet let!⁴²⁾ Řada případných vhodných nápadníků padla ve válce a zbývající měli tak veliký výběr, že se nepotřebovali pokoušet o zdráhající se Jarmilu. Mělo tedy děvče zůstat svobodné?

Ovšem dál než ke svolení dobrá vůle paní Pospíšilové ještě nedospěla. Jarmila nedostala ani výbavu, ani věno. Ne že by se toho snad dovolávali. Právě naopak. Josef by přece od staré paní, která tak dlouho bránila jeho štěstí, ani nic nevzal. Ale rodině to připadalo trochu divné. Toť se ví, dědeček neměl tolik, aby mohl koupit zařízení pro novomanžele a neohrozil tím zabezpečení svého stáří. Ostatně byl přece šetrný. Ale ukázal se jako kavalír. Byty po válce nebyly a stejně by Josef nemohl platit drahou novou činži. Proto dědeček a babička pojali hrdinské odhodlání, že strýcům přenechají svůj byt v Ríční ulici a sami stráví i zimy v pustých a opuštěných Trenčianských Teplicích. Nový nábytek sice dát nemohou, ale to, co mají, ať si Josef vezme, krom pár kousků, které bude potřebovat Karel. Karel zase prohlásil, že mu dokonale stačí malý slunečný pokoj, kde bydlívala prababička, a že ponese poloviční náklad domácnosti, neboť Jarmila se bude o jeho věci starat a budou ovšem společně jíst. Tak bylo všechno v nejlepším pořádku a budoucnost Josefa s Jarmilou přece nějak zabezpečena.

Nábytek byl ovšem hodně staromódní a leccos ošklivé, ale stačit musí. Aby aspoň něčím nevěstu poctil a ukázal svoji náklonnost, vyhrabal Josef ze své portmonky pár grošů, koupil za ně hrubotkané plátno a nakreslil na ně rozkošné naivní motýlky. Batikou pak vyrobil modrou potahovou látku s něžnými bílými motýlky. Stáhl voskované černé plátno s bílými knoflíky, které se už lepilo a odtrhovalo a vypadalo opravdu hodně trdně, s prohýbaného kanape a fotelů z doby pozdního biedermeieru a dal je potáhnout tou novou látkou. Vypadalo to rozkošně, i když stylově nepatřičně, a Josef z toho měl dojemnou radost. Pak se ještě koupil do ložnice lustr ve formě mramorové mísy, který úporně odmítal propouštět světlo. Starý lustr jistě svítil líp, ale perličkové třásničky, zavěšené na ko-

Obsah

Úvodní slovo (Vladimír Justl)	5
Úvod	7
Předkové Čapků	8
Jak jsem je znala	25
Společná léta v Bílovicích	35
Praha	40
Čapci v Paříži	45
Literární rozchod Čapků	47
Pokračování života v Říčn í ulici	59
Svatebn í hostina Josefa a Jarmily a další společný život bratř í Čapků	71
Karel předm ě t starostí	74
L é ta v Tren č iansk ý ch Teplicích	78
Budování domova v Úzk é ulici na Vinohradech	83
Karel a kon í čky	91
Karel Č apek a veřejn ý život	100
P á te č n í ci zvenku	110
Karlovo man ž elství	113
Karlovo rozhodnutí k ženitb ě	137
Dom á c í m p á nem na Str ž i a za č átky konce	148
Karlova smrt	154
Josefova kalv á rie	156
Doslov s nal é havou prosbou	159
Helena Ko ž eluhov á (1907-1967)	160
Edi č n í pozn á mka	163
Pozn á mky k textu	165